2011-10-RE

CAUSA 2011-10-RE

Número de registre 108-2011. Recurs d'empara

SENTÈNCIA DEL 7 DE SETEMBRE DEL 2011

BOPA núm. 57, del 21 de setembre del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 21 de febrer del 2011, per la representació processal de la Sra. Maria Cristina Morad De Ribas, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 3 de novembre del 2010 i contra l'aute del 24 de gener del 2011, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració de l'article 10 de la Constitució i altres principis reconeguts en la mateixa Carta Magna i, atès que demana al Tribunal Constitucional que concedeixi l'empara a aquesta part, que dicti una sentència que anul·li les decisions objecte de recurs i que declari el dret de la recurrent a continuar treballant i a ser donada d'alta "en aquest darrer cas sempre que mantingui subscrit un contracte de treball en el moment que aquest TRIBUNAL acordi la retroacció de les actuacions al moment processal oportú";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l’informe del Ministeri Fiscal del 16 de març del 2011;

Vist l’aute del Tribunal Constitucional del 6 de juny del 2011 que va admetre a tràmit la causa, amb efectes suspensius;

Vistes les al·legacions presentades, el 22 de juny del 2011, per la representació processal del recurrent;

Vistes les al·legacions presentades, el 28 de juny del 2011, per la CASS;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l’informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

Atesa la malaltia de la Sra. Cristina Morad De Ribas per la qual estava de baixa mèdica des del mes de novembre del 2006, el 8 d’abril del 2009, el Consell d’Administració de la Caixa Andorrana de Seguretat Social (CASS) va acordar resoldre que aquesta persona justificava una invalidesa per malaltia que la incapacitava per exercir qualsevol activitat laboral, que, tanmateix, no complia les condicions legalment establertes per rebre una pensió d’invalidesa malaltia i que, per consegüent, suspenia el pagament de les indemnitzacions de salari amb efectes des de l’1 de maig del 2009, d’acord amb l’article 24 del Reglament tècnic de la CASS.

Segon

Després de seguir el procediment escaient, la representació processal de la Sra. Cristina Morad De Ribas va presentar una demanda davant la Batllia i, el 9 de febrer del 2010, la Secció Administrativa del Tribunal Unipersonal de la Batllia va dictar una sentència en què decidia estimar aquesta demanda, declarar que la decisió de la CASS no era ajustada a Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa i que la demandant tenia dret a percebre les prestacions d'atur de treball, establertes a l'article 24 del Reglament tècnic, de l'1 de maig al 29 de juny del 2009.

Tercer

Tant la CASS com la representació processal de la Sra. Cristina Morad De Ribas van presentar sengles recursos d'apel·lació contra la sentència de la primera instància i, el 3 de novembre del 2010, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència mitjançant la qual estimava el recurs de la CASS i desestimava el de la Sra. Cristina Morad De Riba, ja que "la Batllia no podia allargar, via estimació de la demanda, dos mesos l'alta mèdica acordada pels serveis de la CASS tenint en compte tots aquests antecedents, per la qual cosa s'ha d'estimar el recurs de la CASS i revocar la sentència, declarant ajustades al Dret les resolucions recorregudes."

Quart

La representació processal de la Sra. Cristina Morad De Ribas va presentar un incident de nul·litat d'actuacions per tal com considera que la decisió de circumscriure l'alta mèdica a l'1 de maig del 2009 i no al 29 de juny del mateix any no està suficientment motivada i perquè reconèixer a l'assegurada la situació d'invalidesa malaltia, però no el dret a percebre les prestacions per manca de cotitzacions és incongruent.

Cinquè

El 24 de gener del 2011, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què desestima aquest incident de nul·litat d'actuacions, ja que la naturalesa de les qüestions que suscita no tenen res a veure amb la vulneració del dret a la jurisdicció.

Sisè

El 21 de febrer del 2011, la representació processal de la Sra. Cristina Morad De Ribas va presentar

un recurs d'empara contra la sentència del 3 de novembre del 2010 i contra l'aute del 24 de gener del 2011, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració de l'article 10 de la Constitució i altres principis reconeguts en la mateixa Carta Magna.

En primer lloc, la recurrent considera que la CASS ha efectuat una aplicació de l'article 29 del seu Reglament tècnic incorrecta o parcial i injusta, ja que aquest disposa que només es podrà atorgar la pensió malaltia invalidesa en les condicions que aquest mateix article estableix. La recurrent reconeix que no compleix el requisit sobre la durada de la cotització, tanmateix, s'oposa a la interpretació segons la qual es pot declarar la seva invalidesa sense que això comporti l'atribució d'una pensió. Segons el parer d'aquesta part, la CASS no s'ha fonamentat en cap disposició legal que empari aquesta situació i la seva decisió és totalment contradictòria amb el règim que s'estableix en les mateixes disposicions legals amb les quals justifica la seva resolució.

Aquesta part insisteix que tant el seu metge, com el metge forense designat per la Batllia van concloure que podia continuar treballant, en contra de l'opinió del metge de la CASS. I la Batllia va considerar que la decisió de la CASS no era afortunada legalment, tant des del punt de vista material com formal.

En segon lloc, la part recurrent considera que el Tribunal Superior de Justícia ha vulnerat el principi de congruència i que les seves decisions no estan motivades. Efectivament, aquest Tribunal no ha entrat a dirimir el fons de la litis plantejada per aquesta part, es va limitar a constatar que la CASS es va fonamentar en els corresponents informes mèdics interns. Ara bé, no hi ha cap disposició legal que la vinculi a aquests informes. Allò que no es pot admetre d'una Administració Pública és que es declari a un administrat immers en una situació jurídica quan aquest no compleix els requisits i impedir-li d'exercitar un dret, com el de treballar, que només hagués pogut ser impedit si s'hagués trobat en la situació legal esmentada (invalidesa).

Així mateix, considera que la decisió del Tribunal Superior de Justícia de declarar que la Batllia no podia allargar l'alta mèdica de dos mesos és incongruent i tampoc conté cap fonament legal que la justifiqui. Efectivament, caldria saber per quins motius la Batllia no podia prendre aquesta decisió.

Pel que fa a la decisió que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, el Tribunal Superior de Justícia, d'una banda, declara que els informes mèdics interns de la CASS no són vinculants, tanmateix, sense pronunciar-se sobre el contingut dels demés informes, conclou que la CASS es va basar en els primers que determinen la situació de consolidació de les lesions de la recurrent, i el valor d'aquesta constatació no es pot substituir per un informe aliè als serveis mèdics de la parapública. El Tribunal Superior de Justícia es contradiu i, a més, nega el dret al recurs sobre les decisions basades en els informes dels seus serveis mèdics, cosa que vulnera el dret a la jurisdicció d'aquesta part.

Seguidament, la part recurrent no entén com es pot dir que no es pot negar el reconeixement d'una situació que correspon a un assegurat, amb independència que no la pugui percebre per manca d'un requisit essencial. La confusió és evident: o es compleixen tots els requisits per reconèixer una situació o no es pot reconèixer aquesta situació, ja que cal respectar el principi de legalitat.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que concedeixi l'empara a aquesta part, que dicti una sentència que anul·li les decisions objecte de recurs i que declari el dret de la recurrent a continuar treballant i a ser donada d'alta "en aquest darrer cas sempre que mantingui subscrit un contracte de treball en el moment que aquest TRIBUNAL acordi la retroacció de les actuacions al moment processal oportú."

Setè

El 16 de març del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què sol·licita, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions.

Efectivament, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va considerar que no era procedent substituir la valoració dels serveis mèdics de la CASS per la d'un informe mèdic aliè i, per tant, va concloure que la Batllia no podia allargar de dos mesos l'alta mèdica decidida per la CASS. Així mateix, en l'aute que resolia l'incident de nul·litat d'actuacions va considerar que no es podia negar a una assegurada el reconeixement de la situació que li corresponia (la invalidesa malaltia) independentment del fet que aquesta assegurada pugui o no cobrar aquesta invalidesa, depenent de si es compleixen o no els requisits legalment exigibles com haver cotitzat de manera suficient.

El Ministeri Fiscal estima que el Tribunal Superior de Justícia ha respost de forma concreta, seguint un raonament lògic i fonamentat en Dret a totes les pretensions que li van ser plantejades, per tant no s'ha vulnerat cap dels drets continguts a l'article 10 de la Constitució.

Així doncs, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit de la causa 2011-10-RE.

Vuitè

El 6 de juny del 2011, el Tribunal Constitucional va dictar l'admissió a tràmit, amb efectes

suspensius, de la causa 2011-10-RE i va obrir un termini de 10 dies hàbils per tal que les parts formulessin les seves al·legacions.

Novè

El 22 de juny del 2011, la representació processal de la recurrent va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa a l'escrit del Ministeri Fiscal i considera que aquest escrit no aclareix les mancances destacades per aquesta.

Així mateix, dóna per reproduïdes totes les seves al·legacions i pretensions anteriors.

Desè

El 28 de juny del 2011, la CASS va presentar un escrit d'al·legacions en què després de destacar la naturalesa del recurs d'empara, rebat les al·legacions adduïdes per la recurrent. En primer lloc, manifesta que la recurrent, d'acord amb el Reglament tècnic de la CASS, atesa la seva edat, havia d'haver cotitzat 96 mesos per tenir dret a les prestacions de l'assegurança invalidesa malaltia, cosa que no tenia. En segon lloc, mèdicament es va considerar que justificava una invalidesa per malaltia del segon grup, és a dir que no podia desenvolupar cap activitat professional.

La CASS aplicant el principi de legalitat, va considerar que la recurrent no era mereixedora d'una pensió d'invalidesa perquè no complia la totalitat dels requisits exigits.

A nivell conceptual, aquesta part al·lega que va denegar la pensió d'invalidesa, però del contingut de les resolucions administratives no consta que se li prohibís desenvolupar la seva activitat professional.

Pel que fa a l'al·legació d'acord amb la qual la sentència d'apel·lació no és congruent amb allò que va sol·licitar, aquesta part manifesta que la denegació de la pensió esmentada no va ser al·legada en aquesta fase. La recurrent sol·licitava únicament en apel·lació la revocació de la part dispositiva de la sentència de primera instància en el sentit que tenia dret de percebre les prestacions d'atur de treball del període comprès entre l'1 de maig del 2009 i la data que es pugui donar l'alta mèdica. La CASS considera doncs que la recurrent introdueix en l'incident de nul·litat d'actuacions qüestions que no van ser plantejades en apel·lació. Tot i això, en el seu aute el Tribunal Superior de Justícia va

resoldre la qüestió litigiosa, destacant que no afecta en res al dret a la jurisdicció, el fet de reconèixer la situació d'invalidesa, amb independència que no pugui rebre la pensió que li correspondria, per manca d'un requisit essencial, com és el temps de cotització.

Pel que fa a la consolidació de les seves patologies, la CASS cita l'article 3 del reglament d'aplicació 16, titulat "Control mèdic i odontològic", segons el qual "La Caixa haurà de demanar obligatòriament el parer del metge, entre altres, en els següents casos: (...) –aplicació de l'article 24 del Reglament Tècnic" (prestacions per l'atur de treball). Per tant, no es pot al·legar que la CASS hagi vulnerat el principi de legalitat, tal com ho va motivar el Tribunal Superior de Justícia, s'ha de prendre en consideració l'apreciació dels facultatius de la CASS.

Aquesta part conclou que no hi ha, en definitiva, cap incongruència, ni cap vulneració del dret a la jurisdicció, ja que les resolucions objecte de recurs estan motivades d'acord amb els elements de fet i de dret que consten en la causa.

Per acabar, la CASS demana la desestimació total del recurs d'empara amb la condemna en costes de la recurrent.

Onzè

El 6 de juliol del 2011, el Ministeri Fiscal, el 18 de juliol del 2011, la Caixa andorrana de Seguretat Social i, el 21 de juliol del mateix any, la representació processal de la Sra. Maria Cristina Morad De Ribas van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

La representació processal de la Sra. Maria Cristina Morad De Ribas fonamenta el recurs d'empara en què:

- pel fet de declarar la situació d'invalidesa malaltia i, per conseqüent, la seva incapacitat de realitzar qualsevol activitat laboral, cosa que implica la suspensió del pagament de les indemnitzacions de salari i pel fet de considerar que no complia les condicions legals per rebre una pensió d'invalidesa, la CASS i, després, el Tribunal Superior de Justícia, que va confirmar les seves resolucions, han vulnerat el seu dret al treball;

- que de manera errònia, després de considerar que la CASS no queda vinculada pels informes que efectuïn els metges interns, el Tribunal Superior de Justícia va declarar que no es podien substituir les contestacions evacuades pels serveis mèdics de la CASS per altres consideracions emeses al seu torn per un metge aliè als serveis que treballen per compte de la parapública esmentada. Per conseqüent, les seves decisions serien incongruents;

- aquestes decisions serien igualment incongruents en la mesura que admeten que la CASS ha declarat la situació d'invalidesa malaltia de la recurrent (cosa que implica la suspensió del pagament de les indemnitzacions de salari) i, al mateix temps, que no complia les condicions legals per percebre la pensió corresponent a aquesta situació;

- a més, la sentència del 3 de novembre del 2010 i l'aute del 24 de gener del 2011 no estarien degudament motivats, perquè, pel que fa al regim andorrà d'invalidesa malaltia i del dret a la pensió per aquest tipus d'invalidesa, el Tribunal Superior de Justícia no s'hauria pronunciat en relació amb els fonaments legals de les resolucions de la CASS, més concretament, sobre les disposicions del Reglament tècnic de la CASS en relació amb aquest supòsit.

Segon

Pel que fa a les resolucions de la CASS, de les quals se'n deriva que la recurrent es veu privada de qualsevol recurs econòmic (suspensió del pagament de les indemnitzacions de salari i negació de la pensió invalidesa), alhora que li impedeixen qualsevol activitat laboral, convé dir que, malgrat el relleu dels arguments i la importància d'aquests, el dret al treball és un dret reconegut constitucionalment per l'article 29 de la Constitució, aquest article figura al capítol V del títol II. Ara bé, segons l'article 85 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquest Tribunal garanteix únicament, per mitjà del recurs d'empara, els drets reconeguts en els capítols III i IV del títol II de la Constitució i no aquells que figuren en el capítol V d'aquest mateix títol.

Per tant, l'al·legació relativa a la vulneració del dret al treball no pot prosperar en el marc d'aquest recurs d'empara.

Tercer

De manera heterogènia, i per aquest motiu de manera poc clara, la qüestió dels informes mèdics, és a dir, una qüestió de prova, s'addueix a bastament. Substancialment, la recurrent al·lega que:

- no es va prendre en consideració l'opinió del metge que tractava la recurrent, segons la qual la recurrent podia reintegrar-se properament en el seu lloc de treball i es va avalar la decisió de la CASS de només considerar l'opinió del metge intern de la CASS, que va considerar que una depressió psicològica d'una durada de més de 2 anys, ja està consolidada passat aquest període.

- Per tant, el Tribunal Superior de Justícia es va pronunciar de manera incoherent quan anteriorment havia considerat que la CASS no quedava vinculada pels informes que efectuïn els metges interns.

Pel que fa al fet que el Tribunal Superior de Justícia decidís de no tenir en compte l'informe del metge que tractava la recurrent i de considerar que la referència a l'informe del metge de la CASS donava un fonament jurídic suficient a la decisió de concloure a la invalidesa malaltia de la recurrent, basta considerar que quan es tracta d'apreciar els elements de prova relatius a l'estat exacte de salut de la persona interessada, el Tribunal Constitucional ha jutjat de manera constant que "l'admissió, la valoració i l'apreciació de les proves correspon a la jurisdicció ordinària" (aute del 15 de març del 2006 recaigut en la causa 2006-3-RE). Tot i que en matèria de proves correspon al Tribunal Constitucional "verificar que el tribunal la decisió del qual ha estat objecte de recurs ha examinat els elements presentats per les parts i ha fonamentat la seva decisió sobre un raonament jurídic coherent" (aute del 15 de març del 2006, recaigut en la causa 2006-1-RE).

En aquesta causa, els raonaments de les decisions impugnades poden, certament, no satisfer la recurrent, ja que no prenen en consideració l'informe mèdic que li era més favorable, tanmateix, no es poden titllar d'incoherents, d'arbitràries des del punt de vista jurídic o lògic o de contenir errors materials. Per tant, en relació amb aquesta al·legació s'ha de desestimar l'argumentació de la recurrent.

Quart

Pel que fa a l'al·legació relativa a la incongruència de les decisions del Tribunal Superior de Justícia, en realitat, el fet d'haver indicat, segons el parer de la recurrent, que "la CASS no queda vinculada pels informes que efectuïn els metges interns" i de considerar que en aquesta causa les constatacions efectuades no es poden "substituir pel d'un informe aliè als serveis mèdics de la

parapública” no és el testimoni de cap contradicció, ni de cap incongruència.

Efectivament, que la CASS no quedi vinculada pels informes efectuats pels seus metges interns no significa, evidentment, que tingui que conformar-s’hi. Com que la seva competència no està vinculada, i pot decidir amb discrecionalitat sobre l’opinió emesa per aquests informes. En aquesta causa, certament, hagués pogut prendre en consideració l’informe del metge de la recurrent, tanmateix, podia igualment, com finalment va decidir, avalar l’informe del seu metge intern. Per tant, és inexacte pretendre que el Tribunal Superior de Justícia ha comés una incongruència en pronunciar-se, en primer lloc, sobre la naturalesa de les competències de la CASS (competència no vinculada) i en segon lloc, no censurar la decisió acordada en l’exercici d’aquesta competència.

Cinquè

Sobre la qüestió essencial de la invalidesa malaltia i la pensió corresponent, la recurrent addueix que les decisions del Tribunal Superior de Justícia no estan motivades i, una vegada més, serien incongruents.

Pel que fa a l’absència o a la insuficiència de motivació, convé examinar de manera detallada aquest punt, ja que la jurisprudència del Tribunal Constitucional ha integrat la jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans, en relació amb el fet que l’exigència de motivació es troba inclosa en la noció de “procés equitable” en el sentit de l’article 6 del Conveni per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals (v. sentència del 21 de març del 2000 en la causa Mme Dulaurans c/ França).

Segons el parer de la recurrent, les decisions relatives a la declaració de la seva situació d’invalidesa malaltia, de suspensió del pagament de les indemnitzacions de salari inherents a la seva baixa mèdica i laboral i de no atorgar-li la pensió d’invalidesa, la CASS “no s’ha fonamentat en cap disposició legal vàlida que així ho empari, i d’altra part, que el que ha resolt és totalment contradictori amb el règim que s’estableix en les mateixes disposicions legals.”

D’altra banda, el Tribunal Superior de Justícia, per tal com desestima l’apel·lació i l’incident de nul·litat d’actuacions, conclou que les decisions de la CASS estan ajustades a dret, tanmateix, cal constatar que ho fa sense, efectivament, motivar la seva decisió.

Podem observar que, tractant-se d’un afer relatiu a la seguretat social andorrana, de manera concreta, a la situació de la invalidesa malaltia i les seves conseqüències en matèria de pagament

d'indemnitzacions de salari i del dret a la pensió d'invalidesa, tant la sentència del 3 de novembre del 2010, com l'aute del 24 de gener del 2011, procedeixen mitjançant afirmacions, sense referir-se als textos aplicables (en particular a les disposicions del Reglament tècnic de la CASS) i sense justificar en virtut de què la seva aplicació en el supòsit d'aquesta causa havia estat jurídicament correcte, concretament pel que fa a l'absència del dret a la pensió.

Per tant, si motivar una decisió jurisdiccional és indicar i, per consegüent, fer conèixer les consideracions de fet i els raonaments de dret en base als quals aquesta decisió es va pronunciar i que van desprendre la convicció del jutge, això de manera suficientment precisa i desenvolupada per tal de no deixar lloc a cap ambigüitat, hem de constatar que, des d'aquest punt de vista, les dues decisions impugnades són manifestament insuficients.

En aquestes condicions, ja que no permeten, en particular, saber si les condicions per rebutjar la pensió per invalidesa estaven realment complertes, en el sentit dels textos aplicables, no es pot excloure que en donar validesa a la solució adoptada per la CASS, s'hagi donat validesa, eventualment, a una solució il·legal.

Ara bé, la recurrent en el seu recurs, aclareix ella mateixa la incertesa en relació amb aquest punt.

Efectivament, a partir del moment en què indica que d'acord amb les disposicions de l'article 29 del Reglament tècnic de la CASS el dret a la pensió per invalidesa malaltia està subordinat a una durada de cotització de 96 mesos per les persones d'entre 41 i 65 anys, i manifesta que la recurrent en té 62 i no compleix l'exigència d'una cotització de 96 mesos, estableix ella mateixa que és en perfecta conformitat amb les disposicions del Reglament tècnic esmentades que se l'ha exclòs del benefici d'aquest dret.

Sisè

Malgrat això, persisteix a pretendre que la CASS "ha efectuat una incorrecta o parcial i injusta aplicació de l'article 29 del Reglament Tècnic", perquè no té en compte que "només es pot declarar algú en situació d'invalidesa malaltia si acompleix tots els requisits establerts legalment", de manera que "no es pot atorgar el referit dret en el cas d'acomplir parcialment els esmentats requisits". Ara bé, segons el seu parer, aquest seria el seu cas, de manera que se la va declarar en situació d'invalidesa malaltia de manera il·legal.

Per recolzar aquesta al·legació, addueix que hi ha incongruència en "declarar que la interessada es

troba en una situació de dret, com és el fet de reconèixer que escau declarar que li pertoca la invalidesa malaltia" i alhora considerar "que no compleix tots els requisits necessaris", en aquest cas una durada suficient de cotització.

Segons aquest raonament, si la recurrent no satisfeia la condició de la durada de la cotització, no es podia justificar legalment la declaració de la seva situació d'invalidesa malaltia i, per consegüent, de suspendre el pagament de les indemnitzacions de salari.

Per tant, segons el parer de la recurrent, com que el Tribunal Superior de Justícia no va tenir en compte aquestes consideracions, les seves decisions són incongruents i, doncs, vulneren el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

De l'examen d'aquests arguments se'n deriva que el raonament de la recurrent confon els criteris de l'estat d'invalidesa malaltia amb les conseqüències d'aquest estat.

Pel que fa a l'estat d'invalidesa malaltia, la seva determinació depèn de criteris exclusivament mèdics. O bé de l'estat de salut de la persona, apreciat pel cos mèdic, se'n deriva que aquesta persona és definitivament no apta per a l'activitat laboral i l'autoritat competent ha de declarar la seva situació d'invalidesa malaltia, o bé, el dictamen mèdic estableix que és apta a retornar al seu lloc de treball i l'autoritat competent no pot concloure a l'estat d'invalidesa malaltia.

En l'una com en l'altra hipòtesi, els criteris que orienten la decisió de l'autoritat esmentada són únicament criteris mèdics (incapacitat o absència d'incapacitat per treballar) i la qüestió relativa a les cotitzacions efectuades no entra en joc. Contràriament al parer de la recurrent, el pagament del nombre necessari de mesos de cotització no constitueix un requisit, previst en el Reglament tècnic de la CASS, que es subordini a la declaració de la invalidesa malaltia.

Com acabem de dir, l'estat d'invalidesa malaltia només depèn de criteris mèdics. Quan aquests criteris estan reunits, l'estat d'invalidesa malaltia està establert i d'aquest fet se'n deriven conseqüències.

D'una banda, l'estat d'invalidesa es caracteritza per una incapacitat definitiva de treballar, per tant, de manera lògica s'ha de suspendre el pagament de les indemnitzacions salarials. D'altra banda, aquest mateix estat té igualment com a conseqüència obrir un dret a una pensió. Tanmateix, d'acord amb el Reglament tècnic de la CASS, la concretització d'aquesta conseqüència està subordinada a una condició de cotització.

Altrament dit, d'acord amb la reglamentació andorrana, l'estat d'invalidesa malaltia implica de manera automàtica la pèrdua de les indemnitzacions de salari, però només obre el dret a una pensió a condició de l'efectivitat d'un cert nombre de mesos de cotització.

Des del punt de vista de l'equitat i de les exigències de la protecció social, és pot lamentar que un dispositiu jurídic impedeixi, al mateix temps, la possibilitat de treballar i la de rebre un recurs econòmic, tanmateix el Tribunal Constitucional només pot constatar que el Tribunal Superior de Justícia no va vulnerar el dret a la jurisdicció. Ateses aquestes circumstàncies no s'imposarà el pagament de les costes en seu constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECISIÓ:

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar el recurs d'empara 2011-10-RE interposat per la representació processal de la Sra. Maria Cristina Morad De Ribas, contra la sentència del 3 de novembre del 2010 i contra l'aute del 24 de gener del 2011, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Publicar aquesta sentència, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Maria Cristina Morad De Ribas, a la CASS, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 7 de setembre del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat